

Frost Kay

JIZU
& TRIN

JIZZY
TRNY&

**KNIHY FROST KAY
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Rozvrácená království

Ohař a liška
Krev a zrada
Koruna a smrt

Jizvy a trny

Připravujeme

Srdce a šíp
Dýka a plášť

JIZVY TRNY

Frost Kay

Přeložila Alžběta Lexová

MYSTERY PRESS

2025

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Frost Kay, 2021

Translation © Alžběta Lexová, 2025

Cover Illustration © Adéla Stopka, 2025

Cover Art © Lukáš Tuma, 2025

Map © Jana Šouflová, 2024

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2025

ISBN 978-80-7588-965-2 (pdf)

*Pro všechny knihomoly a knihomolky, co se zamilovali
do Zvířete a jeho knihovny. Nejste v tom sami.*

Historie království

Bylo nebylo... Kdysi dávno žili elfové, měňavci, obři, draci, lidé i vodní nymfy v míru. Všichni si byli rovni. Jejich území a říše prosperovaly a nepřátelé se před jejich mocnými armádami třásli strachy. Roky ubíhaly a všichni postupně začali zapomínat na to, co je nejdůležitější – láska, odvaha, věrnost.

A to způsobilo jejich pád. Ve své nevědomosti a pýše dovolili, aby se do jejich krajin vkradla temnota, jako zloděj v noci. Začalo to pomalu.

V srdcích vodních nymf se usadila marnivost, mezi draky se rozbujela chamtivost, obry posedla krvežíznivost, lidi závist, měňavce pýcha a elfové propadli apatii, která z jejich srdcí vymáčkla poslední kapku soucitu.

Jádro samotného světa se otrásló a země se zachvěla a popraskala. Když otřesy konečně ustaly, obklopovalo království elfů pohoří Zubatých hor, které je odřízlo od všech ostatních.

Draci svou říši opustili a usadili se v horách, kde si žárlivě střežili své sluje a nikoho přes pohoří nepustili – ačkoli se o to obři snažili. Jako by Zubaté hory bažily po krvi a nenávisti. Nesmyslné násilí, které tam panovalo, si vyžádalo bezpočet životů.

Při pohledu na takovou zkázu se vodní nymfy stáhly do svých mořských domovů, kde se kochaly krásou vln i sebe

sama a jen sem tam se pro vlastní pobavení zaplétaly s piráty.

Čas plynul a vzpomínky na dávné doby vybledly.

Elfské království se stalo Divočinou, obři se ukryli ve vlastní říši zvané Kopál. Žoldáci – potomci pirátů, sirén a vodních nymf – si založili království Ohnivých ostrovů.

Měňavci z Tálagy a lidé z Heimserie žili dlouho v míru. Obě království se navzájem potřebovala. To se však změnilo s příchodem nové rostliny a královského syna.

V Tálaze objevili jedinečnou květinu – mimkii, z níž se destilováním stával mocný lék, který dokázal zhojit jakoukoli ránu. Bylo to jako kouzlo. Dala se aplikovat na vše a její cena byla nedozírná. Měňavci se ve své pýše chvástali svým objevem i genialitou.

Lidé se o tomto novém zdroji bohatství rychle dozvěděli. Záviděli měňavcům jejich zázračnou rostlinu a nový král, který chtěl rozšířit moc a vliv své říše, neodolal pokušení. Jeho chamtivost předznamenala nový věk krveprolití, předsudků, závislosti a zkaženosti.

Vítejte v Rozvrácených královstvích.

Jedna

Před třinácti lety

Nezáleželo na tom, kolikrát jeho snahy vyšly na prázdno, Thornin otec byl odhodlaný přijít na to, jak proměnit železo ve zlato. Nevadilo jí, že mu většinu času dělala společnost, přestože jí bylo teprve pět a většina místních dětí v jejím věku trávila dlouhé, horké letní dny běháním venku.

Thorn otce milovala a milovala jeho práci. Jeho společnost pro ni měla cenu zlata a bylo jí jedno, že žádné nikdy nevyrobil. Pro ni byl i tak kouzelník.

„Thorn,“ vyhrkl otec roztržitě, zatímco upřeně sledoval plamen, který se horko těžko snažil udržet pod kontrolou, „můžeš mi podat tu... tu... věcičku... no... jak se to...“

Nikdo jiný by mu neporozuměl, ale Thorn věděla, co má otec na mysli.

Podala mu těžké železné kleště, kterými opatrně sundal z držáku nad ohněm kulatou baňku z tvrzeného skla plnou jakési roztavené látky.

Ruce se mu nepatrně třáslly, nebyly už tak jisté jako kdysi. Se zatajeným dechem sledovala, jak otec přesouvá baňku na ožehnutý dřevěný stůl s deset čísel tlustou deskou. I přes třás v rukou nerozlil jedinou kapku. Když byla poblíž Thorn, vždycky si dával obzvlášť pozor.

„Co jsi tentokrát udělal jinak, tatínku?“ zeptala se a zvědavě pozorovala tekutinu v baňce. Byla zářivě bílá, to se však mělo ještě změnit. Úspěch nebo neúspěch pokusu se projeví až po vychladnutí.

Thorn zašoupala nohama a ošila se, jak jí po zádech stekla krůpěj potu. Trávili v dílně celé dny a otec vyráběl jednu věc za druhou. Se zlatem sice zatím úspěch neměl, ale přišel s celou řadou jiných, neméně zajímavých výtvorů. Nenechal se odradit neúspěchem, v tom byla Thorn po něm. Stačila jedna dlouhá večerní procházka městem a zklamání bylo rázem fuč. Potom se zase s vervou vrhli do dalšího pokusu a rozebírali spolu, jak by tentokrát mohli železo ve zlato proměnit.

Thorn přimhouřila oči a zaměřila se na obsah baňky. Něco bylo jinak.

„Vyměnil jsem jedno z činidel a...“ Otec se odmlčel a vytřeštěně zíral na baňku.

Rychle se natáhl pro kladívko a prudce do baňky ťukl, až sklo prasklo. Thorn sebou šklubla.

„Ty jsi ji rozbil, tati!“ Odtrhla zrak od skleněných střepů a zadívala se na změkklý kus kovu na stole. Nejen tak ledajakého kovu. Bylo to zlato.

Zlato!

„Dokázal jsi to, tatínku!“ vykřikla Thorn a poskočila si nadšením.

Otec odhodil kleště, popadl dcerku do náruče a zatočil se s ní, až ji na tvářích polechtaly jeho stříbrem prokvetlé vlasy.

„My jsme to dokázali, růžičko,“ opravil ji, políbil ji na čelo a pevně ji k sobě přivinul.

„Maminka by byla tak pyšná!“

„Ovšemže ano. Jen se na nás podívej. Jsme skvělý tým.“

Úplně ji bolely tváře z toho, jak široce se smála. Lidé ve vsi si o její mamince povídali, ale vždycky v ústraní a šepetem, nahlas se o ní nikdo nezmínil. S tatínkem to bylo jiné. S tím mohla mluvit o všem, i o ní. Občas v noci plakávala, když ji sevřel zármutek stejně silný jako v den, kdy o maminku přišla. Ale pak byly dny jako tento, kdy se jí život zdál naprosto dokonalý.

Otec ji postavil na zem a Thorn si otřela ruce do vybledlých modrých šatů. Při pohledu na černé, mastné šmouhy na látce i na svých dlaních se znechuceně zašklebila.

„Jsme hrozně špinaví,“ zakvílela. Tatínek ji dnes určitě přinutí okoupat se. Koupele nesnášela. Voda vždycky příliš rychle vychladla.

Tatínek si přejel prstem po umouněné tváři a s úsměvem se na něj zadíval.

„Vypadám hůř než ty, tak se dnes můžeš koupat první. A taky si musíme dát pořádnou večeři na oslavu. Když si pospíš, možná ještě stihneš ulovit poslední taštičky, než se úplně vyprodají.“

Thorn vypískla a utíkala do koupelny, až jí bosé nožky pleskaly o kamennou podlahu. Minula horkou vodu bublající nad malým ohýnkem, popadla kostku mýdla z podnosu, ponořila ruce do studené vody a začala je drhnout. Co nejrychleji se opláchla a pospíchala do svého pokoje pro čisté šaty. Nakonec se i obula a rozběhla se do pekárny.

„Ještě chvíličku, holčičko,“ volal za ní otec ze dveří a došel až k ní. Thorn se zastavila a nastavila dlaň, do níž jí položil pár mincí. Vzal její tvář do dlaní a políbil ji na čelo. „Doženu tě. Nemluv s nikým cizím.“

„Ano, tatínku.“

„Tak upaluj. Musím zaplatit za svíčky a pak se sejdeme na okraji vsi.“

Přikývla a s hopsáním se rozběhla. Na nikoho cizího tam nikdy nenarazila.

Zatlačila do žlutých dveří pekárny a nad hlavou se jí roz-cinkal zvoneček. Urostlý pekař se na ni laskavě usmál. Thorn se vytáhla na špičky a položila na pult mince. Jen stěží přes něj viděla.

„Copak to bude, děvenko?“ zeptal se pekař. „Bochník chleba? Taky tu mám nějaké sušenky, co můj syn ráno připálil.“

Nemyslel to nijak zle, jindy by nepohrdla ani připálenými sušenkami, protože obvykle si s tatínkem dražší věci dovolit nemohli a brali všechno, co se nabízelo.

Jenže dnes to bylo jiné. Dneškem se všechno změnil.

„Dvě jahodové taštičky,“ oznámila pekaři se širokým úsměvem.

Muž jí ho vesele oplatil. „Táta něco slaví?“

Thorn nadšeně přikývla a natáhla ručky pro sladké pečivo zabalené v papíru. „Dneska jsme vyrobili zlato.“

Pekař strnul. „Jako... *opravdové* zlato? Ne to pozlátko, co udělal posledně?“

„Ne,“ trvala na svém Thorn. „Pravé zlato. Sama jsem ho viděla.“ Zhluboka se nadechla. Z té vůně se jí sbíhaly sliny. Odhrnula okraj papírového obalu a nakoukla na sladké uvnitř. Jahodovou náplň měla nejradši.

Pekař se tiše uchechtl. „Tak to rád slyším. Utíkej.“

Thorn mu zamávala a vyběhla ven na ulici lemovanou malebnými domky s šindelovými střechami. Jejich dům byl podobný, jen tašky na střeše byly trochu popraskané a vybledlé a schody při každém kroku vrzaly.

Otce potkala na okraji vsi. Šel jí naproti s balíčkem v podpaží.

Thorn mu ukázala svůj úlovek. „Mám je!“

„Děkuju, Thorn.“ Kývl k taštičkám a v očích se mu pobaveně zablesklo. „Co kdybychom si je snědli cestou domů?“

Thorn šokovaně otevřela pusu. „Moučník před večeří?“

„Bude to naše tajemství,“ zašeptal.

Thorn se zakousla do své taštičky. Cestu domů skoro ani nevnímala.

Slunce už zapadlo, a když konečně vešli do domu a ona ucítila na tváři teplo z krbu, spokojeně si povzddechla. Ani si neuvědomila, že jí byla zima. Pohládila se po plném bříšku a sedla si do křesla před krbem.

„To byla dobrotá,“ řekla a znovu si olízla prsty.

„Pan Barclae umí výborné taštičky,“ souhlasil otec a zavřel dveře. Thorn slyšela, jak přechází do kuchyně. „Vzal jsem u řezníka trochu vepřového. Máš hlad?“

Thorn se zvedla na kolena a zadívala se na otce přes opěradlo křesla. „Ani ne.“

Tatínek se zasmál. „Nějakou dobu se bude péct. To už nám ty taštičky slehnou. Můžeme si chvíli číst, jestli chceš.“

Zatímco se tatínek pustil do přípravy jídla, Thorn vstala z křesla a zamířila do své oblíbené místnosti – knihovny. Byl to malíčký pokoj plný polic s knihami. Uprostřed stál stůl, u něhož tatínek pracoval a učil ji.

Thorn se sehnula ke spodní polici a vytáhla z ní starou fi-alovou knihu pohádek. Když se vrátila do obývacího pokoje, skláněl se tatínek s vepřovým nad ohněm a povídal si pro sebe.

„Do trhu za dva týdny toho musím spoustu zařídit,“ mumlal. „V prvé řadě musíme ten pokus několikrát zopakovat a ujistit se, že to nebyla jen náhoda. Potom musíme sehnat suroviny – pokud nějaké zlato prodáme, mohli bychom si koupit nového koně, Whinny už začíná být na tahání vozu starý, a –“

Thorn se posadila do svého křesla, které stálo vedle otceva ošoupaného koženého ušáku, a otevřela si knihu. Tatin-ka vnímala jen na půl ucha. Mluvil o všem, co musí před cestou na trh vyřídit, a ona sem tam souhlasně zabrbala, zatímco si četla a prohlížela barevné obrázky. Krátce nato jí začala padat víčka. Unaveně si zívla.

„Rosteš jako z vody, růžičko. Co nevidět budeš velká holka.“

Thorn na něj zamrkala. Otec se usmál, až se mu kolem úst a očí objevily vrásky. Připadal jí starší.

„Já už *jsem* velká,“ opravila ho.

Tatínek se posadil do křesla a chvíli ji sledoval. „Chovám se k tobě jako k dospělé, to bych neměl. Měla by sis častěji hrát s dětmi ze vsi.“

„Hraní je fajn, ale s tebou jsem radši, tatínku.“

Usmál se a kývl bradou ke knize na jejím klíně. „Zase pohádky?“

„Jsou v nich hezké obrázky,“ prohlásila.

„To je pravda.“ Vztáhl k ní paže. „Už je to dávno, cos četla ty mně. Neprostrídáme se?“

Thorn přikývla, seskočila z křesla, až pod ní zavržala podlaha, a vyšplhala otcí do klína. Pohodlně se usadila a otevřela knihu na svém oblíbeném příběhu o chlapci, který nikdy nezestárl a našel poklad.

„Přečtu ti tuhle,“ řekla a znovu zívla. Přitulila se k jeho hrudi a nadechla se vůně ožehlého dřeva a roztaveného kovu, která se kolem něj vždycky vznášela. Voněl jako domov.

„Dobře, holčičko,“ zašeptal a přidržel jí knihu. „Myslím, že tady jsme skončili posledně.“

Thorn mu pohádky nadšeně vytrhla.

„Bylo nebylo,“ spustila a opřela se o polštář, aby si mohla knihu držet na klíně, „v jedné daleké zemi žil chlapec v zeleném...“

Dva

Thorn

Současnost

„Smál by ses, že jsem ji četla znovu, já vím, ale nemohla jsem si pomoci,“ zašeptala Thorn a něžně knihu pohladila. Byla velmi stará, rohy vazby se už drolily, zlatá ražba na několika místech zcela vybledla, ale o to víc ji Thorn milovala. Jack by ji nazval beznadějnou romantičkou, ačkoli nic takového nebyla.

Knihy jí poskytovaly únik z reálného světa, kde pravá láska přežila jen zřídka.

Tající sních promočil hrubou látku její sukně, až jí začaly cvakat zuby. Přitáhla si vlněný plášť těsněji k tělu a knihu si přitiskla k hrudi. Chodila sem rok co rok na výročí otcovy smrti. Nezastavil ji ani déšť, ani sních, ani vítr.

Položila si před otcův hrob poskládanou deku a knihu opatrně na ni.

„Každý rok jsem si přála, aby ses vrátil domů, ale dříve či později asi musíme všichni vyrůst,“ prohlásila věčně a pohladila hřbet fialové knihy. „Tohle je pro tebe.“

Nechtěla se s ní rozloučit, ale zároveň jí nepřišlo správné, aby ji stále měla. Žila nyní s jinými lidmi v jiném domě, na

životy si musela vydělávat sama a už nebyla dítě. Ta kniha měla své místo u jejího otce. Ten jediný skutečně chápal její lásku k literatuře.

Vzpomínky na to, jak si s otcem četla pohádky, nikdy nevyblednou. O to se postará. Ta knížka byla jen věc. K uctění otcovy památky ji nepotřebovala.

„Tolik se mi po tobě stýská,“ zašeptala.

Vítr jí strhl kápi pláště z hlavy. Do očí jí vyhrkly slzy. Otčův náhrobek byl mnohem skromnější než ostatní okolo, s prostým tesaným nápisem, který světu oznamoval, že patří právě jemu. Sice se mu před smrtí opravdu podařilo proměnit železo ve zlato, ale jeho úspěchu už si neužili. Zemřel a z Thorn se stal chudý sirotek.

Za zády se jí ozvalo křupání sněhu z blížících se kroků. Už tam nebyla sama. Nenápadně se ohlédla a spatřila rodinku se dvěma malými dětmi. Thorn si rychle omotala šál kolem výrazných bílých vlasů a spodní části obličeje a uvázala si ho za krkem.

Nesnažila se skrýt jen vlasy. Šlo jí především o jizvy.

Když byla Thorn malá, myslela si, že se lidi o práci jejího otce upřímně zajímají. S postupem času ale pochopila, že to bylo jinak. Pohlíželi na něj svrchu, v lepším případě ho měli za blázna, v horším...

Thorn opatrně zavrtěla hlavou, aby se jí neuvolnil šál, a nasadila si kápi. Nechtěla myslet na jejich nejhorší názory. Beztak se v něm mýlili. Nemělo cenu se tím trápit.

Podle všeho byla jediná, kdo znal otcovu laskavou povahu a geniální mysl. V ní se mýlili taky. Stačil jim jediný pohled na její vlasy a jizvy a řekli si, že je zkrátka šílencova dcera.

Vyvrhel.

Pomalu vstala a naposledy pohládila knihu pohádek. Uctivě přiložila prsty k čelu v pozdravu němých a rodinka jí

gesto s úsměvem oplatila. Thorn se otočila, až kolem ní zavlál plášť, a rychle ze hřbitova odešla.

V dětství věřila, že s otcem žijí ve velkém městě. Připadalo jí to vzrušující. Teprve později si uvědomila, že vyrůstala ve vsi – a nijak zvlášť působivé. Nebylo tam zajímavého vůbec nic.

Žilo tam pár bohatších lidí a velká spousta chudých. Jedny lázně. Nevěstinec. Krčma. Hostinec. Nebyla tam ani ztracená knihovna, vyjma maličké sbírky, kterou pro Thorn schraňoval otec a již s každou cestou na trh rozšiřoval o nové kousky. Knihy však byly dávno pryč, stejně jako ta hrstka úspor, co tehdy s otcem měli.

Vykročila k návsí a cestou sáhla do vaku u svého boku. Byl to mnohem novější svazek než ten, co nechala na otcově hrobě. Thorn ho objevila na jedné ze svých posledních výprav. Pojednával o historii Dálav, království rozkládajícího se za mořem na jihu, mnoho tisíc mil daleko. Osobně tam nejspíš nikdy nezavítá, přesto Thorn ta říše zaujala. Ráda se dozvídala nové věci o neznámých místech, hltala vyprávění cestovatelů a kochala se propracovanými ilustracemi. V Dálavách pěstovali celou řadu exotického koření, měli tam divoké džungle a vzduch tak teplý a vlhký, že měl člověk pocit, jako by dýchal vodu. Pokud by se jí někdy naskytla šance, vyrazí tam. Vítr, sníh a déšť ji už unavovaly. Byla prochladlá do morku kostí.

Při chůzi si četla a nějakým způsobem se jí dařilo na kluzkém sněhu nespadnout, třebaže se vůbec nedívala pod nohy. Po paměti se zastavovala u různých domů a rozdávala dárky. Ovocný dortík pro holčičku, které nedávno zemřela matka. Malý mechanický pejsek a kočička pro dvojčata žijící naproti s těžce nemocnými prarodiči. Lahvička s parfémem pro ovdovělou majitelku hostince.

Jako malá Thorn moc laskavosti od ostatních nezažila a byla odhodlaná se chovat jinak.

A tak, kdykoli mohla, rozdávala tyhle malé dárky. Anonymně. Nestála o vděčnost. Stačila jí radost, kterou spatřila ve tvářích těch, které obdarovala. Ta pro ni měla mnohem větší cenu.

Zvedla zrak od knihy a všimla si, že do vsi dorazili další vojáci. Neustále se měla na pozoru před novými hrozbami. Novým nebezpečím. Jednou jedinkrát se nechala zaskočit. Víckrát už se to nestane.

Ani jí, ani nikomu jinému, pokud tomu bude Thorn moct zabránit. Královi muži jí to však značně ztěžovali. Většina z nich byli obyčejní hrubiáni, se kterými si uměla hravě poradit. Z některých jí ale běhal mráz po zádech. Byli nemilosrdní a krutě trestali každou domnělou urážku. Její adoptivní sestry o tom věděly své.

Muselo to skončit.

Obešla popíjející vojáky obloukem a zadními uličkami došla k nevěstinci, kde se jí jako malé ujali. Zpomalila a zamračila se na skupinku vojáků postávajících venku. Tak dlouho chtěla z ospalé vesničky uniknout. Poslední dobou tu ale už takový klid nepanoval. Den co den sem příjížděli vojáci. A bylo jich čím dál víc.

Nejvíc ji znepokojovalo, že neodjíždějí. Na trůně nyní seděla nová královna. Proč její muži vysedávají v odlehlé severské vesničce? Jistě, ležela nedaleko hranic s Kopálem, říší obrů, jenže ti byli nyní spojenci Heimserie. Thorn s nimi obchodovala a nejednou si přála, aby se bývala narodila na jejich straně hranice. Obři jizvy považovali za známku cti, vážili si jich a neohrnovali nad nimi nos jako její lidé.

Přejela očima po skupince a jeden z vojáků k ní zalétl pohledem. Vyšší, pohledný. Thorn přimhouřila oči a v duchu

ho vybízela, aby se k ní opovážil přiblížit. V nevěstinci vyrůstala, věděla, jak se muži chovají – obzvlášť vojáci. Většina z nich se považovala málem za bohy a byli přesvědčení, že jim ženy mají sloužit. Vojákův nadutý výraz a opovržlivý úšklebek naznačovaly, že přesně to si myslí i o Thorn.

Velká chyba.

Thorn sklouzla rukou k pasu, kde pod pláštěm ukrývala dýku. Voják k ní vykročil a široce se zakřenil.

Sevřela v prstech jílec a užuž se chystala tasit, když vtom ji kdosi popadl za zápěstí.

Tři

Pyre

„Přísahám, že z tebe zešílím, lásko!“ Provrtal manželku pohledem, ale ta jen povytáhla modré obočí a beze slova dál zkoumala mapu na stole před nimi. Tempest byla v trucování mistr, když chtěla.

S ním se však rovnat nemohla. Jestli si chce jeho družka hrát, s radostí bude hrát s ní.

Pyremu zacukal koutek. Pomaličku se začal plížit kolem velkého obdélníkového stolu, který je odděloval. Tempest neodtrhla zrak od mapy, přesto se mírně posunula taky. Potěšilo ho to. Jeho malá Ohařka se zlepšovala.

Tempest byla vynikající válečnice, ale nebyla to Talagánka. Nebyla měňavkyně. A pokud měla v jeho světě přežít, pak musela pracovat na reflexech. Její výcvik ho nesmírně bavil. Popravdě zrovna včera v noci byli oba docela tvůrčí...

„Přestaň,“ zabručela a upřela na něj pronikavé, bouřlivé oči.

„S čím jako?“ zavrňel a udělal další krok jejím směrem. Jeho družka znovu ustoupila. Zaslechl, jak se jí zrychluje tep, a zastríhal ušima. Lov začíná.

„Vidím, o co se snažíš,“ prohlásila chladně, ale rty ji zradily. Snažila se neusmát. Hádky s ním ji bavily stejně jako jeho.

Byla to jedna z věcí, co na ní miloval. Měla v sobě cosi temného a hravého, co provokovalo lišáka v něm.

„Nic nedělám,“ ohradil se nevinně a zakmítal řasami.

Tempest si odfrkla. „Nelži. Oba víme, na co zrovna myslíš, a vůbec to nesouvisí s tímhle drogovým problémem. Jen mě chceš dostat do postele.“

„Je snad zločin, že se mi líbí moje družka?“

Znovu jí zacukaly koutky. „Ty se zločinem živíš. Máš štěstí, že je tvoje sestra královna a manželka Ohařka, jinak bys už dávno hnul v žaláři,“ prohlásila suše.

„Tak proč se tomu bránit?“ argumentoval s dalším krokem. „Ber mě takového, jaký jsem, a tohle nechme politikům. Napadají mě mnohem lepší způsoby, jak bychom mohli trávit čas.“

Tempest couvala ke dveřím.

Nepatrně se přikrčila v kolenou. Další signál Pyre nepotřeboval. Skočil přes stůl právě ve chvíli, kdy se Temp rozběhla ke dveřím. Neměla šanci. Přitiskl ji k opěrce velikého křesla a tam ji uvěznil.

„Chystáš se někam?“ zašeptal a přejel špičkou nosu po tom jejím.

Povzdechla si, uvolnila se a objala ho kolem krku. Prsty mu vklouzla do vlasů a pohladila jedno liščí ucho. Pyre se zachvěl, přitiskl se k ní blíž a zhluboka se nadechl její vůně. Potom ji něžně políbil na citlivou kůži pod uchem.

„Žádné námitky?“ zamumlal a jemně ji kousl do čelisti.

„Máme spoustu práce. Tvoje sestra potřebuje obchod s drogami zastavit. Už je to půl roku, co usedla na trůn, a lordové začínají být neklidní. Ansette musí upevnit svou moc, jinak se rozpoutá další občanská válka. Šlechtici z provincie Merjeri dělají neustále potíže a mají mocné spojence. Ansette potřebuje podporu ostatních lordů.“

Pyre vzdychl a zlehka družku políbil na rty. „Jsi moje lepší polovina. Laskavější ženu neznám. Proč jsem se jen oženil s někým tak poctivým?“ poškádlil ji.

Tempest zakoulela očima, vytáhla se na špičky a políbila ho na vršek nosu. Potom se nahnula k jeho uchu a pošeptala mu: „Protože si na zlého a zkaženého jen hraješ, ale v jádru jsi dobrák.“

Uskočil od ní. „To teda ne. Odvolej to!“

„Dobře,“ přikývla vesele. „Jsi zákeřný –“

„Silný,“ dodal.

„Krutý –“

„Pohledný,“ přisadil si.

„Ňouma.“

Zničehonic mu podtrhla nohy, až dopadl na záda, a rozběhla se ke dveřím. Byla už u nich, když se překulil na břicho a vyškrábal se na nohy. Ohlédla se na něj a zamrkala.

„A to jsem si myslel, že jsi slušná holka,“ postěžoval si na těšeně. „Nechtěla jsi náhodou pracovat?“

„Každý potřebuje občas pauzu. Příliš mnoho práce prý škodí.“

Pyre si protáhl krk. „Takže říkáš, že bychom si v zájmu vlastního zdraví měli trochu pohrát?“

„Ve svém věku musíš dbát na pravidelné cvičení.“

„Jsem jen o pět let starší než ty,“ zavrčel pobaveně. Jestli Tempest hned nevyrazí, co nevidět ji znovu polapí.

Ohařka se zakřenila. „Tak si mě chyt.“

Rozběhl se a Tempest začala se smíchem prchat. Její boty hlasitě pleskaly o dlažbu v chodbě, zatímco Pyre ji nadšeně následoval. Tiše jako pravá šelma.

Tohle celý život hledal.

V břiše se mu usadil hřejivý majetnický pocit.

A je celá jen jeho.

